

Có Một Phú Quang Của Sài Gòn

Khuyết Danh

Trau chuốt nhưng tràn đầy cảm xúc , nỗi buồn đẹp để đánh thức điều gì đó trong trái tim khiến người ta bỗng thấy thương tiếc và tự nhớ về mình ...

" Đó là âm nhạc Phú Quang "

... có những người yêu nhạc Phú Quang ngay từ lần đầu. Cũng có người cần phải được làm quen, phải chờ được thức dậy ... Âm nhạc là ghi nhận, là hồi ức, là chỉ một khoảnh khắc, là tất cả ước vọng , cũng có khi chẳng là gì cả. Đó là một nhu cầu giải tỏa giải bày trong suy nghĩ của Phú Quang.

Đã mười lăm năm kể từ khi người Hà Nội - Phú Quang nhận vùng đất phương Nam này làm quê hương mới, anh vẫn giữ cho riêng mình một hồi ức da diết ... Hà Nội không cho người ta quên, nhưng Saigon lại buộc người ta chẳng thể lướt qua mà không nhớ. Trong cái thành phố hối hả nhịp sống này, ai vượt qua được những rào cản thách thức, người ấy có thể có được nó theo kiểu của mình. **Phú Quang đã vượt qua** và có được một Saigon riêng của mình.

Trong nhạc Phú Quang có chút gì giống như sự ray rứt, **ăn năn**. Người ta quen thấy trong nhạc của anh chút gì đó rất tây, cùng đồng thời rất cổ , kiểu cổ điển. Và người ta dễ nghĩ rằng Phú Quang vẫn đang chìm đắm trong không gian, trong những hoài niệm về Hà Nội. Nhưng đã có một Phú Quang khác của năm 2001.

Từ hai năm nay trên con đường **Tự Do** { camel tự ý đổi chữ mà camel ... ghét nhất khi phải nghe là ĐK của tác giả bài viết } đô hội của Saigon, người ta quen thấy Phú Quang trong quán Catinat số 46-48--50 với tư cách chủ quán . . Thực ra anh chỉ là một trong những người góp vốn. Ngoài cổ phần anh còn được hưởng số ưu đãi nhờ "thương hiệu" cái tên 1/10 lợi nhuận qua đóng góp quan trọng của anh là công khai tên mình ở quán.

Quán có tổ chức nội dung phục vụ khách, gồm âm nhạc và những gì liên quan đến âm nhạc. Chính vì lý do này mà ở tầng trên của quán được thiết kế một phòng thu dành cho những khách hàng muốn lưu lại giọng hát của mình trong một đĩa CD riêng. Phòng thu được *trang bị những phương tiện thuộc loại tốt nhất và thực sự mang tin'h chất chuyên nghiệp với phẩm mix do chính nhóm Phú Quang phụ trách.*

- Làm chủ quán là một công việc rất nhiều khê và bận rộn ... vậy nó có chiếm hết thời gian và tâm trí của anh?

Câu trả lời khi được hỏi - Không hề! Mỗi ngày tôi vẫn *dành buổi chiều cho riêng mình* hoàn toàn không dính đến bất cứ công việc nào. Ở trong không gian ấy của mình, tôi có thể nghe nhạc, đọc, viết ... làm tất cả những gì tôi thích. **Để giữ được mình cho mình và cho âm nhạc ...**

- Anh đã tìm được cách để thực sự hoà nhập với Saigon?

- Saigon như một thói quen. Đã ở đây rồi thì khó có thể trở lại nhịp sinh hoạt của những thành phố khác. Nó đủ rộng để anh không cảm thấy bị chú ý một cách thái quá. Nó cũng là một mảnh đất màu mỡ để có ai có được hạt giống tốt, thì hạt giống ấy có cơ hội được nảy mầm .

- Có phải vì Saigon hướng đến tương lai nhiều hơn là ngoái lại quá khứ ?
- Để sống ở Saigon người ta phải dám dấn thân và phải biết chấp nhận cái gì đến.
- Còn trường hợp mở quán của anh?
- Việc mở quán đã đến với tôi như một việc tình cờ. Một người bạn ở công ty Thiên Bảo có địa điểm đã đặt vấn đề cộng tác. Và tôi nghĩ tại sao không thử. Chúng tôi đã mất năm tháng để chuẩn bị. Tôi thực sự muốn tạo một không gian thư giãn. Đôi khi tôi nhìn thấy những người khách đến ngồi hầu như cả buổi sáng chỉ với cốc cà phê, để nghe nhạc, để đọc và đôi khi viết lách gì đó, thì tôi biết mình đã làm được điều gì đó mình mong muốn.
- Anh nghĩ gì về Saigon?
- Ở thành phố này tôi còn thấy một yếu tố rất quan trọng: sự thật lòng với nhau. Người Saigon vốn thẳng tính, có thể la lối chửi thề ầm lên nhưng khi xong thì quên ngay. Điều này giúp cho người ta dễ sống với nhau. Sống mà cứ phải thủ thế phải suy đoán về nhau thì mệt lắm. Ông bà ta đã nói "khôn ngoan chả lọ thật thà" mà.
- Anh có định viết một cái gì đó về Saigon?
- Chắc chắn như thế. Tôi đã có nhiều cảm xúc và ý tưởng về Saigon nhưng thời hạn hoàn thành thì chưa thể nói chắc.
- Anh cảm thấy thế nào khi nhạc của anh luôn phải qua một thời gian khá dài mới đến được công chúng: hai mươi sáu năm cho **Đâu phải bởi mùa thu** mười lăm năm cho **Mơ về nơi xa lắm** ...
- Điều đó có thể xảy ra cho mọi loại hình nghệ thuật và cho tất cả những người sáng tác chứ không riêng tôi. Không ai có thể viết để phục vụ mọi lứa tuổi, mọi tầng lớp xã hội. Mỗi người chỉ có thể chọn và đáp ứng một số công chúng nào đấy ... của mình. Tôi không đòi hỏi mọi người phải thích nhạc của mình, cũng như không hề hy vọng sẽ nhanh chóng đến với công chúng ngay sau khi có mặt. Tôi đã có nhiều kinh nghiệm về việc này.
- Điều gì khiến anh thấy cuộc sống mình có ý nghĩa?
- Đó là sự cảm thông từ phía công chúng. Dù gặp nhiều khó khăn cản ngại tới đâu mà cuối cùng được công chúng cảm thông thì tất cả những điều kia cũng trở thành không đáng kể. Còn không có được sự cảm thông ấy thì đúng là bị kích thực sự.
- Phù Quang đã chuẩn bị cho đêm nhạc của mình như một món quà dành cho người Saigon, còn bài hát về Saigon vẫn là món nợ ân tình dài lâu của anh với thành phố phương Nam, món nợ không dễ dàng trả xong.